

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 110 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 23: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven. (Behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 2/10 2002. Første behandling 10/10 2002. Betænkning 9/1 2003. Anden behandling 21/1 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 110 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 48: Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, lov om kommunal indkomstskat og lov om beskatning ved dødsfald. (Udskydelse af tidspunktet for efterregulering af skat og udligning m.v. til kommuner og amtskommuner og ændring vedrørende den kommunale budgetgarantiordning).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 6/11 2002. Første behandling 18/11 2002. Betænkning 16/1 2003. Anden behandling 21/1 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om udviklingen i det internationale politisamarbejde, Danmark deltager i, Interpol og Europol, navnlig hvad angår formål, landekreds, opbygning, forpligtelser og resultater?«

Af Elisabeth Arnold (RV) og Anne Bastrup (SF).

(Forespørgslen anmeldt 22/11 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 27/11 2002).

Begrundelse

Elisabeth Arnold (RV):

Det er politiets arbejde, som vi alle sammen ved, at opklare forbrydelser og forebygge, at nye forbrydelser sker. Vi har været vant til gennem alle årene, at politiet er stærkt nationalt forankret, nogle lande har endda flere forskellige politikorps på forskellige niveauer: lokalt, regionalt og nationalt.

Med den stigende globalisering, med den store samhandel med udlandet og med de åbne grænser i Europa er det klart, at kriminaliteten også får bedre vilkår, efterhånden som kontrollen over de direkte grænseovergange bliver mindre, og derfor har et udvidet politisamarbejde i Europa stået på dagsordenen i adskillige år.

Vi er nu kommet i den situation, at politiet har internationalt samarbejde i mange forskellige fora: det gamle Interpol, Europol, nordisk politisamarbejde, baltisk politisamarbejde og muligvis endnu flere fora.

Kl. 10.05

Det ejendommelige er, at Europol, som er forankret som en konvention i Den Europæiske Union, og som arbejder på et mellemstatsligt grundlag, altså uden overnationale organer, er fantastisk regelbundet, meget gennemarbejdet og genstand for meget stor granskning i både de nationale parlamenter og i regeringerne, og vi har i det danske Folketing gentagne gange i de sidste mange år arbejdet med det både i Europaudvalget og i Retsudvalget. Der er ikke ret mange aspekter af Europolsamarbejdet, som ikke er reguleret eller kendt af offentligheden og af de danske politikere.

Det gælder derimod ikke de andre former for internationalt politisamarbejde. Der er ikke ret megen beskrivelse af det, som er kendt i offentligheden, og der er slet ikke nogen demokratisk kontrol med eller demokratisk opfølgning af det arbejde.

Det er derfor, at vi sammen med SF har ønsket at stille denne forespørgsel for at få kastet lys over, hvordan det internationale politiarbejde fungerer, og for eventuelt at få ideer til, hvordan vi kan forbedre selve samarbejdet og også få bedre kontrol med det. Vi ser frem til ministerens besvarelse.

Besvarelse

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti for, at vi får den her debat i dag på et område, som er i en rivende udvikling, hvor jeg i hvert fald mener, det er godt, at Folketinget får lejlighed til ikke alene at diskutere retningslinjerne, men selvfølgelig også den opbygning og de resultater, som er gennemført på de forskellige samarbejdsområder.

Det internationale politisamarbejde styrkes år for år. De nationale politimyndigheder arbejder stadig tættere sammen på tværs af landegrænserne, og samarbejdet udbygges og intensiveres løbende i bestræbelserne på effektivt at bekæmpe den grænseoverskridende kriminalitet.

Samarbejdet har mange facetter, og det vil ikke være muligt at komme ind på alle i dag. Men fælles for de mange former for samarbejde er imidlertid, at de egentlige politimæssige opgaver løses af nationale myndigheder, og at samarbejdet med udenlandske politimyndigheder foregår i overensstemmelse med national ret.

Dansk politi har gennem mange år haft et tæt og tillidsfuldt samarbejde med politimyndighederne i de øvrige nordiske lande. Samarbejdet foregår dels på centralt plan, dels gennem et direkte samarbejde mellem de lokale politimyndigheder. De nærmere retningslinjer for dansk politis deltagelse i samarbejdet med de øvrige nordiske politimyndigheder er fastlagt i en kundgørelse fra Rigspolitichefen.

Det daglige tætte og direkte samarbejde mellem de nordiske politimyndigheder gør det muligt for politiet hurtigt, enkelt og effektivt at udveksle oplysninger af betydning for den politimæssige indsats i de enkelte lande.

Et af de væsentligste elementer i det nordiske politisamarbejde er udsendelsen af politifolk som fællesnordiske forbindelsesofficerer til en række tredjelande. Forbindelsesofficerens opgave er at lette kontakten og det politimæssige samarbejde mellem de nordiske lande og de lande, hvortil forbindelsesofficererne er udsendt.

Fællesnordiske forbindelsesofficerer er for tiden udsendt til 24 destinationer rundt omkring i verden, hvorfra forbindelsesofficererne ofte dækker flere lande. Ordningen har selvfølgelig oplagt nogle ressourcemæssige fordele, men den er altså også med til at styrke samarbejdet mellem de nordiske landes politimyndigheder.

Andre lande har ligeledes sendt forbindelsesofficerer til København, hvorfra de formidler kontakten mellem dansk politi og de pågældende lande. Det gælder bl.a. USA.

Ad hoc-ordninger, hvor udenlandske politifolk for en periode udstationeres som forbindelsesofficerer i Danmark, kan ligeledes komme på tale. En litauisk forbindelsesofficer har således været udstationeret i forbindelse med efterforskningen af de mange sager, hvor litauiske bander har opereret i Danmark.

Med henblik på at styrke bl.a. det politimæssige samarbejde i Østersøområdet er der etableret en særlig task force vedrørende organiseret kriminalitet. Ud over de nordiske lande deltager også Tyskland, Polen, de baltiske lande og Rusland. Taskforcen, den operative komité under denne og de mange ekspertgrupper, der er nedsat af taskforcen, har siden 1996 dannet rammen om at styrke et operativt samarbejde mellem Østersølandenes politimyndigheder om en række former for grænseoverskridende kriminalitet. Taskforcen har i den forbindelse fokuseret på at lette den direkte kontakt samt ikke mindst informations- og erfaringsudvekslingen mellem politimyndighederne i Østersølandene.

Samtidig er der inden for rammerne af task force-samarbejdet gennemført en række fælles operationer, hvor politimyndighederne i de enkelte lande samtidig og koordineret har sat ind over for f.eks. narkosmuglingen ad bestemte ruter i Østersøområdet. Et konkret projekt, Operation Sigismund, har ført til beslaglæggelse af 123 kilo amfetamin og anholdelse af 77 personer.

Kl. 10.10

Det politimæssige samarbejde inden for rammerne af Den Europæiske Union er jo nok det mest veludviklede internationale politisamarbejde, som Danmark deltager i. Jeg vil ikke gennemgå alle vedtagelser i EU, som tager sigte på at styrke og udbygge det politimæssige samarbejde mellem EU-landene, men jeg vil gerne fremhæve et par hovedområder.

Som et led i samarbejdet om opretholdelsen af offentlig orden og sikkerhed har Rådet vedtaget flere retsakter om det politimæssige samarbejde bl.a. i forbindelse med internationale fodboldkampe og andre større internationale arrangementer.

Samarbejdet skal sikre, at der udveksles oplysninger om mulige trusler mod den offentlige orden og sikkerhed, så værtslandene kan træffe de nødvendige forholdsregler. Endvidere er der skabt mulighed for at trække på udenlandske

politifolks kendskab til og erfaring med f.eks. tilrejsende hooligans i forbindelse med fodboldkampe.

Rådet har ligeledes vedtaget en række retsakter, som tager sigte på at styrke informationsudvekslingen mellem de nationale politimyndigheder på en række specifikke områder om f.eks. narkotika og it-kriminalitet.

Fælles for en række af disse vedtagelser er, at der i de enkelte lande udpeges kontaktpunkter, så der hurtigt og enkelt kan etableres kontakt mellem de andre landes politimyndigheder.

Flere vedtagelser i Rådet ligger herudover op til, at EU-landene i fællesskab udarbejder oversigter over særlig ekspertise, man har oparbejdet i de enkelte lande, og som efter omstændighederne vil kunne stilles til rådighed for kriminalitetsbekæmpelsen i andre lande.

Under det netop afsluttede danske EU-formandskab lykkedes det også at opnå betydningsfulde fremskridt på to meget vigtige områder inden for det politimæssige samarbejde.

For det første er der taget skridt til at styrke udvekslingen af oplysninger mellem EU-landenes politimyndigheder om indholdet af nationale registre og databaser. Det nye initiativ lægger ikke op til, at vi skal samkøre vores registre, eller at udenlandske politifolk skal kunne søge direkte i de danske databaser. Derimod skal vi på en effektiv måde kunne bede andre lande om at foretage søgninger i deres nationale registre og hurtigt meddele os resultatet. Selve søgningen og den eventuelle videregivelse af oplysninger skal naturligvis foregå i overensstemmelse med lovgivningen i de enkelte lande.

For det andet lykkedes det i december at nå til politisk enighed i Rådet om et dansk forslag til rådsafgørelser om fælles brug af EU-landenes forbindelsesofficerer i tredjelande.

Europol er naturligvis hjørnestenen i det europæiske politisamarbejde. Konventionen og de nærmere regler, som Rådet har fastlagt i medfør af konventionen, udgør rammen for en effektiv udveksling af oplysninger og et tæt samarbejde mellem EU-landene og deres politimyndigheder som led i efterforskningen af grænseoverskridende organiseret kriminalitet. Samarbejdet foregår via nationale Europolenheder i de enkelte lande og de forbindelsesofficerer, som landene har udstationeret ved Europol's hovedkvarter i Haag.

Et vigtigt element i Europol's virksomhed er muligheden for at etablere konkrete analyseprojekter, hvor Europol indsamler og bearbejder op-

lysninger om bestemte former for kriminalitet, f.eks. rockerkriminalitet, for derefter at stille analyseresultaterne til rådighed for den politimæssige indsats i de enkelte lande.

Herudover er Europols informationssystem under udvikling, et informationssystem, som vil gøre det muligt for de nationale politimyndigheder på en hurtig og effektiv måde at udveksle oplysninger om efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet.

Europols konkrete betydning for dansk politi blev demonstreret i 2001, hvor en ungarsk pengeskaber blev anholdt i København, og hvor det via Europol efterfølgende lykkedes at optrevle en narkeorganisation forankret i Tyskland og med forgreninger til flere europæiske og også afrikanske lande.

Bestræbelserne går i disse år ud på at styrke Europols operative støttefunktion i forhold til de nationale politimyndigheder. Et markant resultat under det danske EU-formandskab var derfor, at vi i december kunne nå til politisk enighed i Rådet om omfattende revision af Europolkonventionen netop med det sigte.

Schengenkonventionen om ophævelse af personkontrollen ved de indre grænser indeholder en række vigtige bestemmelser af betydning for det internationale politisamarbejde. Det vigtigste element er, at der etableres et tæt og direkte samarbejde mellem politimyndighederne i de grænsenære områder, som i overensstemmelse med national ret samarbejder tæt om udveksling af oplysninger om og løsning af konkrete politimæssige opgaver. For Danmarks vedkommende er disse regler udmøntet i bilaterale aftaler med Sverige og Tyskland.

Schengenreglerne giver som bekendt ligeledes mulighed for, at politifolk fra et Schengenland i et meget begrænset omfang og efter præcise retningslinjer udfører visse opgaver i et andet Schengenland. Erfaringerne, siden Danmark indtrådte i Schengensamarbejde, har været, at denne ordning fungerer uden problemer. Det er da også baggrunden for, at der nu lægges op til en udvidelse af reglerne, så også ikkemistænkte i visse tilfælde kan observeres på tværs af grænserne.

Schengeninformationssystemet gør det muligt for politiet hurtigt at undersøge, om en person er eftersøgt, eller om f.eks. en bil er efterlyst i et andet Schengenland. Dette er naturligvis et vigtigt arbejdsredskab for politiet, og alene i 2002 var der 375 såkaldte hits i udlandet på

grundlag af danske indberetninger i informationssystemet.

Kl. 10.15

På globalt plan har Interpol gennem årene været omdrejningspunktet for det internationale politisamarbejde. Samarbejdet mellem de i dag mere end 180 medlemslande foregår inden for rammerne af national lovgivning, og Europol er ifølge sine vedtægter afskåret fra at deltage i aktiviteter af politisk, militær, religiøs eller race-mæssig karakter.

Hovedelementet i Interpolsamarbejdet er etablering af et globalt kommunikationsnetværk, som gør det muligt for nationale Interpolkontorer i den enkelte lande hurtigt og effektivt at sætte sig i forbindelse med hinanden.

Interpols kommunikationssystem anvendes ofte til at rundsende internationale anholdelsesbegæring. I hastende tilfælde kan også retsanmodninger og udleveringsbegæring sendes via systemet. De internationale efterlysninger vil oftest have karakter af en begæring om anholdelse med henblik på udlevering. Det er herefter op til de enkelte lande at tage stilling til, hvilke forholdsregler der skal iværksættes på baggrund af en konkret efterlysning.

Hvis dansk politi skal skride til anholdelse på baggrund af en international efterlysning, forudsætter det, at betingelserne i udleveringsloven og retsplejeloven er opfyldt. Dette beror på en konkret vurdering, hvor indholdet og karakteren af den udenlandske efterlysning naturligvis har betydning.

Herudover formidler Interpol oplysninger af politimæssig betydning til de enkelte lande og deltager i tilrettelæggelsen og koordinationen af konkrete samarbejdsprojekter. Dansk politi deltager bl.a. i Interpols særlige specialistgruppe vedrørende forbrydelser mod børn, hvor mere end 30 lande drøfter og udveksler erfaringer om den politimæssige indsats på området.

Interpols generalforsamling med deltagelse af alle medlemsstater mødes en gang årligt bl.a. med henblik på at vedtage Interpols budget og udpege medlemmer af Interpols eksekutivkomité. Interpols daglige ledelse varetages af en generalsekretær, der vælges for en 5-årig periode af den 13 mand store eksekutivkomité. For tiden er amerikaneren Ronald Noble generalsekretær for Interpol.

Interpols hovedsæde ligger i Lyon, hvor medarbejderne arbejder under generalsekretærens ledelse. Interpol har i 2003 et budget på ca. 225 mio. kr., hvoraf Danmarks bidrag udgør ca. 2,3

mio. kr. Midlerne skal bl.a. anvendes til moderniseringen af det globale kommunikationssystem og støtte til opbygning af kommunikationsstrukturer især i Afrika og Asien.

Det er vigtigt at forstå, at Interpol først og fremmest er en ramme for kommunikation mellem de nationale politimyndigheder på globalt plan, og at denne ramme især har betydning for dansk politi, når der er behov for at komme i kontakt med politimyndigheder i lande, som vi ikke på anden vis har et tæt og regelmæssigt samarbejde med.

Lad mig i den forbindelse endnu en gang slå fast, at dansk politis kommunikation via Interpol-systemet foregår i overensstemmelse med dansk lovgivning, og at det er retsplejelovens almindelige regler om anholdelse og varetægtsfængsling, der er afgørende for, hvordan politiet kan agere på baggrund af de internationale efterlysninger, som man modtager via Interpol-systemet.

Samtidig er det vigtigt for mig at understrege, at dansk politi er meget opmærksom på, hvem man kommunikerer med via Interpol-systemet, og hvilke oplysninger der i givet fald videregives via dette system. Sådan må det naturligvis være, når der er tale om et globalt system.

Det internationale politisamarbejde vil også i de kommende år stille os over for store udfordringer. Samarbejdets udvikling vil være præget af ønsket om at styrke et operativt samarbejde for derigennem at opnå konkrete operationelle resultater som led i bekæmpelsen af den grænseoverskridende kriminalitet. Informationsudvekslingen vil blive udbygget, forenklet og effektiviseret.

Det gælder også samarbejdet om i fællesskab at indsamle og bearbejde oplysninger om kriminalitetsudviklingen, således at de enkelte lande i endnu højere grad kan målrette den politimæssige indsats. Samtidig vil vi i forhåbentlig i endnu højere grad kunne gennemføre koordinerede politioperationer og fælles efterforskninger med Europol i en vigtig støttefunktion.

En særlig udfordring for det europæiske politisamarbejde vil være udvidelsen og inddragelsen af de nye lande i politisamarbejdet. Udvidelsen vil også have betydning for Schengensamarbejdet, der nu foregår som en integreret del af EU-samarbejdet. Her er det imidlertid ikke blot et spørgsmål om de nye medlemslande i Central- og Østeuropa, men også om Storbritannien og Irland samt muligvis Schweiz.

Vi står over for nogle store udfordringer, men det internationale politisamarbejde vil også fremover hvile på det helt fundamentale princip, at ansvaret for den politimæssige indsats i de enkelte lande henhører under de nationale politimyndigheder, der arbejder tæt sammen med andre landes politimyndigheder i overensstemmelse med national lovgivning.

Kl. 10.20

Jeg er meget glad for, at vi i dag får mulighed for at drøfte udviklingen i det internationale politisamarbejde, og jeg er meget åben over for en mekanisme, der kan sikre, at vi også fremover får lejlighed til med regelmæssige mellemrum at drøfte udviklingen ikke kun inden for politisamarbejdet, men for hele det vigtige internationale samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse.

Forhandling

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne indledningsvis takke ministeren for besvarelsen, som jeg glæder mig til at læse, når den kommer på tryk, for det var jo en masse fakta på meget kort tid.

Grunden til, at denne her forespørgsel overhovedet er stillet, er den russiske sagen om udlevering af den russiske statsborger Sakajev. Det er ikke, fordi udleveringssagen i sig selv gav anledning til spørgsmål, i hvert fald ikke i denne her sammenhæng, men fordi forhistorien var meget kaotisk og meget ejendommelig, hvor der blev talt meget om et Interpolkontor i København, som hvert eneste år modtog tusinder af henvendelser, stod der i pressen.

Interpol i København modtager altså hvert år tusinder af henvendelser, og man spørger sig selv om, hvad de danske myndigheder gør med de tusinder af henvendelser, som de får. Lægger de dem i en stor bunke og trækker lod om, hvilke der skal effektuere, eller tager de nøgternt og vurderer, om der er nogle af de her henvendelser, der er bare den mindste smule kød på?

Hvis man spørger en almindelig dansker på gaden om, hvad de kender til Interpolsamarbejdet, vil de fleste sige: Jamen det kender vi fra James Bond-film, det kender vi fra kriminalromanerne, og det kender vi fra de masser af glimrende krimiserier, vi ser i fjernsynet. Men så er alt også sagt.

Det, man kan få mistanke om, når man tænker på starten af Sakajevsagen, er jo, at Interpolsamarbejdet er noget rod. Det er ikke noget, man

nødvendigvis skal tage alvorligt, fordi der bliver sendt en masse anholdelsesanmodninger rundt i cyberspace, som man ikke rigtig kan forholde sig til, og der er ikke rigtig nogen, der ved, om reglerne bliver overholdt.

Der er mange lande med i Interpolsamarbejdet, 180 lande, og det indebærer nødvendigvis, at en stor del af disse lande er diktaturer eller lande, hvor der er rent anarki og i hvert fald ikke er nogen ordentlig kontrol af myndighedernes omgang med reglerne. Derfor er det helt oplagt, at den aura eller den ærbødighed, der måske står i meget af offentligheden om Interpol, ikke har meget bund i virkeligheden.

Derfor er det også interessant at høre, at ministeren klart siger, at Interpols fornemste eller vigtigste funktion – i hvert fald set med danske briller – er at være et meget hurtigt kommunikationsmiddel, en hurtig måde, hvorpå man kan få udsendt advarsler eller anmodninger om personer, som er eftersøgt internationalt, og som man ikke ved hvor opholder sig, hvor man så skal sørge for at udsende til en del forskellige medlemslande i Interpol, at her er en person, som vi gerne vil have udleveret til Danmark.

I modsætning til Interpol, som er, sådan som jeg kan se det beskrevet, et gammelt system og måske et system, som i meget høj grad kan trænge til en opstramning – det kan vi jo ikke gøre alene fra dansk side, men der er selvfølgelig en generalforsamling, hvor man formodentlig kan diskutere sådan nogle ting – står så det europæiske politisamarbejde, som vi fra dansk side har været involveret i, siden det blev oprettet, og hvor vi har vedtaget masser af forordninger og regler i Rådet af justitsministre i EU-samarbejdet.

Præcis dér har man forskellen fra Interpol, hvor der ikke er ret mange regler, mens Euro-pol-samarbejdet, som selvfølgelig også er mere indgribende, er tæt demokratisk kontrolleret, fordi man netop vedtager beslutningerne i Rådet, og fordi der er en demokratisk kontrol af det, der bliver vedtaget i Rådet, netop fordi vi sidder i de enkelte parlamenter og godkender det, som ministeren på det pågældende lands vegne skal give sin tilslutning til.

Jeg undrer mig lidt over, at ministeren slet ikke nævnte planerne om Eurodac, altså det samarbejde, der kan samle alle fingeraftryk fra personer i bestemte kategorier, hvor man blot ved tryk på en knap kan få opklaret, om f.eks. en person i Danmark har søgt asyl i nogle af de andre medlemslande. Det er et samarbejde, som

Danmark ikke kan deltage i på grund af vores forbehold for det retlige indre samarbejde i EU. Men det er jo altså også en af de ting, som hører under det politimæssige samarbejde i Europa, som kan være til stor gavn for det daglige politiarbejde.

Det, der er bekymrende, er jo, at hvor vi på det nordiske plan har nogle gode, tætte relationer, og hvor vi på det europæiske plan har den tætte, demokratiske kontrol af arbejdet, har vi faktisk ikke noget som helst på Interpolområdet, der kan berolige os, eller som kan trøste os i vores indtryk af, at det er et ret forvirret og måske i virkeligheden et ret utrygt samarbejde.

Kl. 10.25

Jeg føler derfor, at det ville være rimeligt, hvis vi i det danske Folketing regelmæssigt fik en diskussion om, hvordan det internationale politisamarbejde udvikler sig både på europæisk plan, nordisk plan, baltisk plan, hvad der kan være af ad hoc-ordninger og også i høj grad på Interpolområdet, som jeg synes trænger meget til en nærmere belysning.

Jeg skal derfor på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager justitsministerens orientering om udviklingen i det internationale politisamarbejde til efterretning.

Folketinget understreger vigtigheden af en regelmæssig, samlet orientering af Folketinget om udviklingen i det internationale samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse.

Folketinget fremhæver betydningen af den demokratiske kontrol med udviklingen på dette område.

Folketinget opfordrer regeringen til årlig at give Folketinget en redegørelse for udviklingen i det internationale samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse, herunder om det internationale politisamarbejde og den demokratiske kontrol i forbindelse hermed.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 43).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Verden bliver mindre og mindre. Det samme kan desværre ikke siges om kriminaliteten. Ved lettere samkvem over landegrænser og stadig flere menneskers muligheder for at rejse fra den ene ende af verden til den anden er det nødvendigt, at landene i stadig stigende grad udbygger det internationale politisamarbejde.

Udgangspunktet er naturligvis, at det er dansk politi, der efterforsker forbrydelser begået i Danmark. Det formaliserede samarbejde internationalt er en støttefunktion for de enkelte landes politi, og samarbejdet gør det lettere at kommunikere mellem landenes politi. Samarbejdet gør det lettere for det enkelte land hurtigere at få oplysninger fra andre lande i kampen mod kriminaliteten.

Men det er jo også værd at huske, at en vigtig del af politiarbejdet rent faktisk består i at hjælpe danske statsborgere, der har været udsat for f.eks. ulykker i udlandet, og bistå deres pårørende her i landet med oplysninger. Også her er samarbejdet en utrolig vigtig funktion for hurtigt at få oplysninger frem.

I Venstre er vi meget optaget af, at dansk politi med respekt for retssikkerheden og grundliggende danske retsprincipper får stadig bedre værktøjer til at bekæmpe ikke mindst den stigende internationale og organiserede kriminalitet. Vi mener, det er vigtigt, at Danmark yder sit bidrag til at bistå andre lande med oplysninger, der kan effektivisere den internationale kriminalitetsbekæmpelse og anden kriminalitet i andre lande.

Danmark har altid været i front i samarbejdet først og fremmest i det nordiske og siden i EU, ligesom dansk politi med undervisning har bistået med at videregive vor viden og erfaring om, hvordan et politi skal fungere i en moderne retsstat.

Vi har i en masse år haft forbindelsesofficerer i fjerne lande. Først var det vel narkobekæmpelsen, men senere også på andre vitale områder, hvor kriminaliteten strækker sig langt ud over danske, nordiske og europæiske landegrænser. Vi har i generationer været med i Interpolsamarbejdet, og vi deltager i alle de fora, hvor politi og anklagemyndighed mødes i international sammenhæng.

Vi skal naturligvis stadig videre i dette internationale arbejde, men vi skal også som gammel retsstat være dem, der bestandig sikrer, at borgerne ikke udsættes for ubeføjede indgreb og overvågning. Det er en selvfølge, at personer i

Danmark retsforfølges efter dansk lov og intet andet.

Jeg skal ikke komme med en længere beskrivelse af de mange samarbejdsrelationer, som Danmark i stigende grad er en del af. Jeg henviser til justitsministerens besvarelse.

Da politisamarbejdet og de beføjelser, som vi lovgiver om og giver politiet, er lakmusprøven på, hvordan et retssamfund fungerer, både så forbrydelser kan efterforskes og opklares og på en måde, så selv den værste forbryder får en fair rettergang og lovlydige borgere ikke forfølges og overvåges, er det naturligt, at Folketinget følger udviklingen på dette område nøje.

Kl. 10.30

Det internationale politisamarbejde er også en sag, der naturligt har en stor folkelig bevågenhed. Vi er derfor meget enige med forespørgerne i, at det er en god idé, at Folketinget løbende orienteres om udviklingen. Vi kan derfor stemme for det forslag til vedtagelse, som fru Elisabeth Arnold oplæste, og som vi er medforslagsstiller af.

Per Kaalund (S):

Fra Socialdemokratiets side vil jeg gerne sige, at det er en udmærket besvarelse, som justitsministeren har givet her i dag. Med hensyn til forespørgslen indhold om det internationale politisamarbejde, som jo skulle beskrive både formål, landekreds, opbygning, forpligtelser og resultater, så ligger der jo for de fleste af de emner gode beskrivelser dels i det materiale, Folketinget og ministerierne har, dels er der i øvrigt på internettet ganske store og gode oplysninger om disse politisamarbejder, bl.a. om Interpol.

Men vi erkender, at grænseoverskridende kriminalitet, ofte organiseret kriminalitet, desværre er i vækst og også i stærk vækst. Det gælder økonomisk kriminalitet, narko, menneskesmugling, it, data, og hvad der ellers er af ting, som kriminalitetsfolkene, havde jeg nær sagt, beskæftiger sig med. Der er meget at gøre på disse områder.

Bekæmpelsen af disse kriminalitetsformer er også vigtig, og derfor er det godt, at Danmark deltager med fuld styrke i det internationale samarbejde både i det nordiske, i Europol, i Schengensamarbejdet og i Interpol.

Med hensyn til udviklingen fremover ser vi helt klart, at det er Europol, der for vores vedkommende må være det bærende. Der kommer nu 10 nye medlemmer i EU, og vi ved, at der har været ganske meget kriminalitet også i Øst- og

Centraleuropa, og vi går ud fra, at også disse landes medlemskab af EU vil gøre, at vi kan sætte bekæmpelsen af kriminalitet betydelig mere i centrum.

Interpol er vi også medlem af. Vi deltager selvfølgelig i det arbejde og har gjort det lige fra starten. Der er jo som nævnt 180 lande, og der er også, som fru Elisabeth Arnold nævnte, blandt disse lande mange, som har styrer og samfunds-systemer, som vi ikke bryder os om, og derfor skal man selvfølgelig være noget forsigtig med de oplysninger, man udveksler.

Vi er meget opmærksomme på, at sikkerheden i den behandling af oplysninger, som politiet foretager, skal være i top, og derfor er det væsentligt, at det er dansk lovgivning, der er gældende, dels hvad angår de informationer, vi modtager udefra, dels de informationer, som dansk politi giver fra sig til de internationale organisationer.

Med hensyn til kontrollen findes der jo i aftalerne forskellige styreorganer og kontrolmuligheder, men det er jo kendetegnende, at det fortrinsvis er politi- og justitsmyndigheder, der sidder repræsenteret i disse organer, mens den parlamentariske kontrol flere steder halter noget bagefter. Jeg vil gerne medgive forespørgerne, at der er ting, der skal tages fat i her.

Nu er det sådan, at vores samarbejde i EU jo er et mellemstatligt samarbejde, og derfor kan Europa-Parlamentet som sådan ikke gå ind og være den politiske kontrolmyndighed af dette. Men der er ting i gang for at bedre på dette forhold. Også under det danske formandskab blev disse ting drøftet, bl.a. spørgsmålet om, at Europols direktør kan møde op i Europa-Parlamentet og redegøre for disse ting, samtidig med at det overvejes – det har jo været refereret i Retsudvalget så sent som den 7. november sidste år – om man kan forestille sig nedsat et udvalg mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter til brug for en parlamentarisk kontrol af disse områder. Denne parlamentariske kontrol anser vi for vigtig at få udbygget.

Vi imødeser også gerne en årlig redegørelse for disse opgaver, og vi kan fra Socialdemokratiets side støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat her.

Kl. 10.35

Per Dalgaard (DF):

Dansk Folkeparti er ikke tilhænger af Schengen-aftalen, en aftale i EU-regi, som betinger åbne

grænser i de lande, der tilslutter sig denne aftale. Det er åbne grænser, som har medført en øget tilstrømning af kriminelle elementer, der tidligere blev stoppet af vores grænsepoliti. Den åbning har Dansk Folkeparti altid advaret imod, og de åbne grænser har tydeligvis medført en øget kriminalitet i Danmark og en øget utryghed hos borgerne.

De værste forudsigelser, vi havde om dette, dengang det blev debatteret, har desværre vist sig at holde stik. Tænk blot på den sidste tids indbrud i villaer i forstæder til større danske byer, hvor politiet mere end antyder, at det er øst-europæiske bander, der står bag. Dette viser med al tydelighed, hvad Schengen-aftalen har medført for Danmark. Overfald på rasteplasser hører også med til uordenen.

Hos Dansk Folkeparti er vi fuldt ud klar over, at internationaliseringen af kriminaliteten kræver et samarbejde med andre landes politi. Vi har også accepteret, at dette samarbejde til tider medfører, at politi fra andre lande kommer til Danmark for at deltage eller for at initiere en undersøgelse af spor fundet i et andet EU-land. Dette er selvfølgelig specielt i forbindelse med bekæmpelse af terror.

I de love, der blev vedtaget i sidste samling, er det blevet tilladt for fremmede politi at deltage i politimæssige aktiviteter i Danmark, men hver gang det sker, skal det fremmede politi meddele dansk politi, at de foretager sig sådan noget, og de skal ledes af en dansk politiofficer.

Dette har Dansk Folkeparti accepteret som en konsekvens af de åbne grænser, men også som en konsekvens af den øgede internationalisering af kriminaliteten, bl.a. den organiserede kriminalitet, som jo i sit væsen er aldeles skrupelløs og derfor kræver øget opmærksomhed og samarbejde. Men den udbygning, der er tale om med hensyn til Europol, frygter vi bliver til et forbundspoliti på et tidspunkt, og det ønsker Dansk Folkeparti ikke.

Det bedste værn mod Schengens uheldige virkninger er at genindføre grænsekontrollen. Det så vi under EU-formandskabet. Her var det helt tydeligt, at den genindførelse af grænsekontrollen, dengang vi havde formandskabet, medførte, at grænsepolitiet stoppede utrolig mange, som egentlig ikke havde noget at gøre her i landet, og som havde dårlige hensigter.

Vi vil derfor fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at genindføre grænsekontrollen ved Danmarks grænser, idet grænsekontrol er et effektivt redskab i kriminalitetsbekæmpelsen og kontrollen med, hvem der indrejser til Danmark«
(Forslag til vedtagelse nr. V 44).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se ovenfor*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo sådan efter Folketingets regler, at hr. Per Dalgaards forslag til vedtagelse ikke kommer til afstemning. Hvordan vil hr. Per Dalgaard stille sig til det forslag til vedtagelse, som bl.a. SF har fremsat sammen med De Radikale?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det kunne næsten lyde på hr. Per Dalgaard, som om han faktisk for alvor mente, at hvis man genindførte grænsekontrollen, så ville internationalt politisamarbejde være overflødigt, og det vil jeg da gerne have afkræftet fra hr. Per Dalgaards side. Det kan da ikke være meningen, at man tror, at bare fordi man genindfører grænsekontrollen, så forekommer der ikke mere grænseoverskridende kriminalitet, og så behøver man ikke at have noget politisamarbejde.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det er dog en fantastisk påstand fra hr. Per Dalgaards side, der fremsættes i dag, at Danmarks deltagelse i Schengen skulle have medført en stærkt øget kriminalitet i Danmark.

Så må jeg jo gøre opmærksom på, at Schengensamarbejdet har været i funktion i adskillige år, før Danmark tiltrådte de aftaler. Det gælder bl.a. åbne grænser mellem Tyskland, Frankrig, Holland, Belgien, Italien osv. Hvorfor er kriminalitet steget i disse lande, samtidig med at Danmark indtræder i Schengen? Det lyder helt usandsynligt.

Og hvad med den nordiske pasfrihed og åbne grænser nu i mere end 50 år? Der er også øget kriminalitet i de områder. Det har jo intet med Schengenaftalen at gøre. Tværtimod har Schengensamarbejdet vel nok styrket opklaringsarbej-

det og kontrolarbejdet på forskellig vis i samarbejde med Europol.

Jeg synes, at hr. Per Dalgaard skylder Folketinget at komme med noget dokumentation for de meget, efter min opfattelse, vilde påstande.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Først til fru Anne Baastrup med hensyn til, hvordan vi forholder os til det forslag til vedtagelse, der er fremsat af regeringen, Det Radikale Venstre og SF: Jeg bliver måske svar skyldig, men jeg vil gætte på, at vi undlader at stemme.

Fru Elisabeth Arnold spørger til det politimæssige samarbejde og om, hvorvidt det så ikke skal finde sted i forbindelse med genindførelse af f.eks. grænsekontrollen.

Vi er udmærket klar over, at det politimæssige samarbejde er en nødvendighed i denne verden, hvor kriminelle jo ikke ser på grænserne. Så det samarbejde, vi har i dag, finder vi ganske udmærket.

Jeg vil sige til hr. Per Kaalund med hensyn til, om kriminaliteten er øget eller ej i forbindelse med Schengenaftalen: Det mener vi bestemt den er. Man kan jo aldrig nogen sinde sige hundrede procent, at det er den ikke, eller det er den, for verden udvikler sig også, uanset om der er en Schengenaftale eller ej.

Men jeg mener helt bestemt, vi kan se, at f.eks. de bander, der render rundt i storbyerne og laver lommetyverier, har vi ikke haft nogen af før. De indbrud, vi har i villaer i forstæder til storbyerne, hvor det ifølge politiets egne udsagn også er østeuropæiske bander, der huserer, har vi heller aldrig haft før.

Så jeg mener nok, at de åbne grænser har medført en øget kriminalitet i landet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt gå tilbage til grænselukningerne og det internationale politisamarbejde. Jeg forstår simpelt hen ikke hr. Per Dalgaards partis opførsel i disse forskellige sager. Kan hr. Per Dalgaard forklare, hvorfor Dansk Folkeparti som det eneste parti i Folketinget stemte imod en aftale mellem Danmark og Sverige om politisamarbejde på Øresundsbroen?

Ikke engang så enkel en aftale mellem så nært beslægtet et land som Sverige, hvor man skulle have et politisamarbejde på Øresundsbroen, kunne Dansk Folkeparti tiltræde. Kan hr. Per

Dalgaard give os en god og fornuftig forklaring på det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er måske lidt underligt, at Dansk Folkepartis ordfører ikke på nuværende tidspunkt kan sige, hvordan man vil forholde sig til vores forslag til vedtagelse, i og med at hr. Per Dalgaard jo har fået det udleveret i går.

Men det, jeg så bare vil præcisere, er: For det første skal der være en årlig orientering til Folketinget om udviklingen af det internationale samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse. For det andet fremhæver vi betydningen af den demokratiske kontrol. Hvad har Dansk Folkeparti imod de to elementer?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg synes stadig væk, hr. Per Dalgaard skylder os svar på den øgede kriminalitet, som skulle skyldes Schengen, men det kan jo så komme i nogle kommende vurderinger.

Men jeg kunne godt tænke mig at kende hr. Per Dalgaards opfattelse af, at to ikke-EU-lande som Norge og Island tilslutter sig Schengensamarbejdet, fordi de gerne vil være med, og fordi de ser en fordel ved det osv. Det er jo ret fantastisk ud fra de synspunkter, som hr. Per Dalgaard kommer med.

Endelig er der spørgsmålene om åbningen mod Øst- og Centraleuropa. Jeg medgiver, at der er kommet kriminalitet også fra de kanter. Men samtidig er disse lande nu potentielle medlemmer af EU. De bliver optaget i løbet af få år og kommer dermed også med i Europolsamarbejdet og sandsynligvis også i Schengensamarbejdet på sigt. Det vil sige, at bekæmpelsen af denne kriminalitet vil blive kraftigt øget og forstærket ved denne tilslutning.

Endelig kunne man jo spørge om, hvad f.eks. kriminelle elementer fra landene på Balkan har at gøre med Schengenaftalen – det mener jeg også er konstateret rundtomkring i de vesteuropæiske lande – og globaliseringen i det hele taget.

Så jeg tror, man skal passe på med at give det udmærkede samarbejde om åbne grænser i Schengen skylden for øget kriminalitet.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Til fru Elisabeth Arnold med hensyn til Dansk Folkepartis modstand mod politisamarbejdet på Øresundsbroen: Jeg bliver simpelt hen svar skyldig, for jeg ved ikke hvorfor; det kan måske have været i den tidligere samling, det ved jeg ikke helt. Jeg kender desværre intet til det, jeg ville gerne have svaret på det, hvis jeg kunne.

Fru Anne Baastrup: Nu kan jeg ikke engang se, hvad jeg selv har skrevet her.

Til hr. Per Kaalund om øget kriminalitet og hvorfor Norge og Island vil tilslutte sig Schengenaftalen: Det ved jeg faktisk ikke, hvorfor de vil, det har jeg ingen anelse om.

Med hensyn til de nye østeuropæiske lande, som kommer med i EU, ja, så medfører det netop et kæmpe problem, i og med at de lange grænser, de har mod øst, selvfølgelig skal bevogtes yderligere. Det bliver en kæmpe opgave, må vi nok sige. Om det så igen vil medføre yderligere øget kriminalitet, vil tiden vise.

Men jeg mener stadig væk, at den bedste beskyttelse, vi kunne få her mod den øgede kriminalitet, som hr. Per Kaalund også medgiver har fundet sted, vil være at genindføre grænsekontrollen i Danmark.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

På mange områder er jeg normalt enig med hr. Per Dalgaard. Men lige netop med hensyn til denne her vedtagelse om, at vi skulle gå ud af Schengensamarbejdet og indføre grænsekontrol, der må jeg sige, at ja, det kunne være charmerende at prøve en uge, og så er jeg sikker på, at Dansk Folkeparti ville have en anden holdning – det er faktisk hr. Per Dalgaard, jeg snakker til – for Schengensamarbejdet er jo i virkeligheden bare at indføre det samarbejde, som vi har haft mellem de nordiske lande siden 1950.

Vi har altså kunnet rejse frit til Sverige og fra Sverige til Norge og til Finland uden at vise pas, og uden at hver enkelt skulle have kontrolleret bagagerummet.

Hvis man indfører det, hr. Per Dalgaard foreslår, så ville vi være det eneste nordiske land, vi ville være det eneste vesteuropæiske land, vi ville også være det eneste land af de østeuropæiske. Det ville betyde, at hver eneste af de 10.000 pensionister, som daglig rejser fra Rødby til Puttgarden, skulle kontrolleres dernede.

Og alle de 15.000 biler, der en varm sommer-søndag kører over grænsen nede ved Kruså, vil-

le danne køer helt op til Haderslev. Vi ville jo blive en ydre grænse, og så har vi et krav fra de øvrige lande om, at vi skal kontrollere hver eneste bil, hver eneste fører, hver eneste passager, hvert eneste bagagerum.

Er det det, Dansk Folkeparti ønsker? Seks timers ventetid for at komme over ved Kruså? Nej.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

For flere dage siden sendte jeg et forslag til vedtagelse til hr. Per Dalgaard, og det plejer at være sådan, når man forbereder en forespørgsel, at man tager kontakt omkring et eventuelt forslag til vedtagelse, specielt fordi det jo har ligget hos hr. Per Dalgaard et par dage.

Så kom der et forslag i går, og det kan jeg forstå at hr. Per Dalgaard ikke har set. Men jeg vil godt spørge endnu en gang: Hvad har hr. Per Dalgaard imod, at der kommer en årlig redegørelse vedrørende kriminalitetsbekæmpelse, herunder internationalt politisamarbejde?

Hvad har hr. Per Dalgaard imod, at ministeren pålægges at arbejde for demokratisk kontrol i de forskellige typer af internationalt politisamarbejde?

Jeg vil sige, at jeg forstår ikke hr. Per Dalgaards afvisning af det her forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er helt utroligt at høre en ordfører fra et parti gentagne gange stille sig op og sige: Det har jeg ingen anelse om, det ved jeg ikke noget om, om hans eget partis holdning til forskellige ting, der er vedtaget her i Folketinget. Så længe er det dog ikke siden.

Om samarbejdet mellem Danmark og Sverige på Øresundsbroen kan jeg fortælle, at det var, fordi aftalen indebar, at svensk politi måtte bevæge sig ind på dansk grund. Det vil sige, at svensk politi, som forfulgte en bankrøver fra Malmø, måtte have lov til at forfølge ham hele vejen over broen uden at skulle standses af en bom midt på broen, fordi der var dansk-svensk grænsekontrol dér. Af den grund var Dansk Folkeparti imod.

Og grunden til, at Norge gerne ville være med i Schengenaftalen, var, at hvis de ikke var med i Schengenaftalen, skulle de bygge en ydre grænse hele vejen op igennem den skandinaviske halvø, fordi man dér skulle have den grænsekontrol, hvis betydning for samfærdselen mel-

lem landene hr. Helge Adam Møller beskrev så levende.

Så hvis hr. Per Dalgaard ikke selv vil gå hjem og læse på lektierne, før han holder en ordførertale på sit partis vegne, så kan vi andre fortælle ham, hvad det er, han skal mene.

Formanden:

Hr. Per Kaalund kommer med også i denne omgang.

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det skal også være en kommentar til Øresunds-samarbejdet og Dansk Folkepartis holdning til det. Vi går ind for integration i Øresundsregionen, og det er meget vigtigt.

Det, Dansk Folkeparti sagde ved vedtagelsen af den aftale, vi indgik med svenskerne, var, at svensk politi ikke måtte operere på dansk grund. Landegrænsen mellem Danmark og Sverige går ude midt på Øresundsbroen, og det vil sige, at en svensk politibil, som kommer kørende fra Malmø, ikke må deltage i f.eks. opløring af et trafikuheld på den danske del af broen. De må køre til Kastrup, vende rundt og køre tilbage. Så skal man sende en dansk politivogn fra dansk side, det vil sige typisk fra Tårnby eller København, over Øresundsbroen, runde i Malmø og så køre tilbage på den danske halvdel, og så må de deltage i politiarbejdet på det sted dér.

Det var så tåbeligt, for at sige det ligeud, at det selvfølgelig resulterer i en klar aftale mellem dansk og svensk politi om fælles patruljering på Øresundsbroen; man kan godt blive lidt for fanatisk i det her med landegrænser.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Til fru Anne Baastrup: Jeg beklager, at jeg ikke har set den aftale, der blev lavet i går. Jeg skulle tidligere af sted, så jeg har ikke set den, det beklager jeg meget, og derfor har jeg ikke kendt indholdet af den. Havde jeg gjort det, ville vi selvfølgelig på gruppemødet i dag have drøftet den og have afklaret vores holdning til den.

Til hr. Helge Adam Møller med hensyn til kontrol og parkeringer og køer helt op til Haderslev, og jeg ved ikke hvad: Var der også køer helt op til Haderslev, dengang vi ikke havde Schengenaftalen, dengang vi havde grænsekontrol- len? Det kan jeg i hvert fald ikke erindre der var.

Og undersøgelse af hvert eneste bagagerum og hver eneste passagers pas tror jeg i øvrigt heller ikke fandt sted, dengang vi ikke havde Schengen og åbne grænser.

Og til fru Elisabeth Arnold: Selvfølgelig er vi interesseret i det politimæssige samarbejde på tværs af grænserne, det er jo piskende nødvendigt i denne tid med den internationalisering af kriminaliteten, der er, og specielt med terrorbekæmpelsen.

Til hr. Per Kaalund omkring Øresundsbroen: Det er muligt, det forholder sig sådan, som hr. Per Kaalund siger, og det lyder lidt besynderligt, lidt besværligt, at man skal køre frem og tilbage osv. for at afklare nogle ting. Jeg beklager, at jeg ikke konkret har haft de skrivelser foran mig og læst dem, det beklager jeg meget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Per Dalgaard har hundrede procent ret i, at for 4-5 år siden var der ikke det med kørerne, og hvert bagagerum blev ikke åbnet. Forskellen er jo, at stort set hele Europa inklusive de øvrige nordiske lande er, ligesom vi er, med i Schengensamarbejdet. Hvis vi nu træder ud, så vil vi være det eneste af alle disse lande, der gør det. Og der har de øvrige lande forpligtet sig til, at når man kommer ind i Schengenområdet, og det vil det så være, hvis man kommer ind i Danmark, så skal man gennemgå denne kæmpestore kontrol. Det er også derfor, vi har bygget Københavns Lufthavn om. Så længe vi rejser inden for EU, rejser vi jo stort set uden problemer, så kan man rejse rundt fra Frankrig til Tyskland, til Holland, til Belgien uden at blive tjekket. Men hvis man pludselig skal til Japan eller USA, så går man gennem det store tjek.

Danmark vil altså blive en ydre grænse, og det er derfor, det vil blive 10 gange så omfattende, som det var for 4-5 år siden. Var det bare ligesom dengang, så ville der sådan set ikke være de store tekniske problemer inden for det område, men det bliver der altså desværre.

Det er derfor, jeg siger, at det efter min mening er urealistisk, at befolkningen vil rejse sig i oprør, og det ved jeg at hr. Per Dalgaard ikke vil ønske, ikke for sit parti i hvert fald.

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Tak, hr. formand.

Det er jo interessant og tilfredsstillende, at vi i dag har en debat om et emne, der optager os alle meget, og hvor vi i modsætning til så mange andre politiske spørgsmål har et ganske bredt flertal her i Folketinget, som stort set er enige i de betragtninger, som justitsministeren gjorde i starten af debatten.

Jeg synes, det var en god, det var en oplysende, og det var en meget faktuel tale, ministeren holdt om det internationale politisamarbejde. Jeg havde selvfølgelig heller ikke forventet andet, når det er en konservativ minister.

Kl. 10.55

Men se, det, der er det interessante, er, at var den tale, som justitsministeren holdt, blevet holdt for 10 år siden eller for at være helt nøjagtig for 9 år og 11 måneder siden, det var dengang, vi havde en nyudnævnt socialdemokratisk justitsminister, eller var den blevet holdt for 20 år siden, i 1983, da vi havde en konservativ justitsminister, ja, så er jeg overbevist om, at det store flertal af det her Folketing inklusive vi Konservative, og jeg tror også, Socialdemokraterne, De Radikale og SF havde sagt: Nej, nu går vi alt for langt, så tæt kan vi da ikke arbejde sammen. Det havde vi sagt for 10 år siden eller for 20 år siden. Det gør vi jo ikke i dag, og vi gør det i ganske stor enighed, som vi allerede kan høre af debatten. Der kan være enkelte mindre detaljer eller enkelte partier, der har en anden opfattelse, men det store flertal er jo enige om nødvendigheden af det her samarbejde.

Jeg er heller ikke i tvivl om, hvis jeg nu i stedet for at kigge tilbage kigger 10 eller 15 år ud i fremtiden, når der er en tilsvarende debat i det her Folketing, og nogle af os måske stadig væk er folketingsmedlemmer, ja, så vil vi konstatere, at vel samarbejdede vi tæt i år 2003 på nordisk plan, på EU-plan og på internationalt plan, men det samarbejde, vi havde i 2003, var ikke specielt omfattende sammenlignet med det samarbejde, vi vil have om 10 eller 20 år. Det tror jeg ikke vi skal beklage, tværtimod. Verden ændrer sig, og derfor skal samarbejdet selvfølgelig også gøre det.

Det er vigtigt, at vi holder fast i det fundamentale princip, at ansvaret for den egentlige politimæssige indsats i hvert enkelt land, i hvert fald i det land, vi bestemmer over, Danmark, selvfølgelig hører under de nationale politimyndigheder. Men når det er sagt, så skal samarbejdet med andre landes politimyndigheder udbygges og fortsat gøres mere effektivt.

Hvorfor nu det? Ja, det er der i hvert fald én årsag til. Det er simpelt hen, at det år efter år skal blive sværere og sværere at være kriminel, specielt når det drejer sig om kriminalitet, der er grænseoverskridende, og det bliver der desværre mere og mere af.

Samtidig vil det jo være til gavn for befolkningerne i de forskellige lande, at organiseret kriminalitet, narkohandel, menneskesmugling osv. i de kommende år bekæmpes endnu mere målrettet, end vi kan gøre i dag i 2003. Og en væsentlig forudsætning for at få et stadig tættere og tættere politimæssigt samarbejde er, at man landene imellem, altså dem, der skal samarbejde, har tillid, tryghed og kendskab til de regler og de kulturer, der gælder i de øvrige lande, og til de øvrige landes retssystemer. Netop det vil den nye udvidelse af EU med ti lande jo medføre og betyde i fremtiden.

Derfor er jeg ikke i tvivl om, at det gode, det effektive og det konstruktive arbejde, der udføres i Europol, som jo er hovedhjørnestenen i det europæiske politisamarbejde, vil gennemgå en ganske kraftig udbygning og en yderligere effektivisering i årene, der kommer.

Lad mig slutte med at konstatere, at samtidig med at vi og de øvrige lande efter min mening vil fortsætte med at styrke og udbygge samarbejdet til gavn for det kæmpestore flertal af vores landes befolkning – det er nemlig alle sammen minus de kriminelle – så er det jo vigtigt, at vi samtidig sikrer os, at der er fuld demokratisk kontrol, og at der er parlamentarisk tilsyn med de forskellige politisamarbejder. Er der behov for enkelte steder at styrke en sådan kontrol eller et sådant tilsyn, så er vi Konservative klar til dette. Det betyder selvfølgelig også, at vi er glade for, at vi også er medforslagsstillere til det forslag til vedtagelse, som seks partier i enighed er nået frem til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Den konservative ordfører startede med at beskrive det her billede af total enighed eller af stor harmoni omkring opslutningen om det internationale politisamarbejde, og det ville have været anderledes for 10 og i hvert fald for 20 år siden. Da ville man nok have været meget nervøs. Jeg tror, jeg er fuldstændig enig med hr. Helge Adam Møller. Jeg havde også hørt til dem, der ville have været nervøs for 20 år siden, og jeg var det bestemt også for 10 år siden.

Det er jo en af grundene til, at vi har gennemført en så tæt demokratisk kontrol af Europol-samarbejdet med nøje beskrivelser af, hvad man må og ikke må i forbindelse med efterforskning på hinandens område, med registeråbning osv. osv. Det synes jeg vi skal være glade for at vi har fået gennemført, for det er jo sådan et mønstersamarbejde, kan man sige, fordi det er så velbeskrevet, og fordi grænserne er sat meget nøjagtigt.

Men så sagde hr. Helge Adam Møller, at om 20 år ville det måske være endnu mere anderledes, så ville vi måske være helt trygge. Jeg er lidt utryg ved den formulering, hr. Helge Adam Møller kommer med, for hvad betyder det egentlig, hvad er det, hr. Helge Adam Møller kan se for sig på politisamarbejdsområdet, som udvikler sig så meget, at det er helt anderledes om 20 år, end det er nu?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Til hr. Helge Adam Møller to ting omkring det her med Schengen og grænsekontrol.

For det første: Er det ikke rigtigt, at hvis man genindfører grænsekontrol eksempelvis mellem Danmark og Tyskland, så skal den kontrol, der rent faktisk skal laves, fordi Danmark så bliver et ydre Schengenland i forhold til Tyskland, afpasses efter den risiko, der er ved en kriminel indvandring fra Danmark til Tyskland, og at det er det, der afgør, hvad det er for en type kontrol, Tyskland skal iværksætte, af folk, der rejser fra Danmark til Tyskland, og ikke en eller anden skematisk gennemgang af alle bagagerum eller lignende, som hr. Helge Adam Møller forsøgte at give udtryk for her tidligere i et spørgsmål til hr. Per Dalggaard?

Kl. 11.00

Den anden ting, jeg godt vil spørge hr. Helge Adam Møller om i forhold til grænsekontrollen, er: Er der ikke noget paradoksalt ved, at det er fuldstændig illusorisk at tro, at man kan have en effektiv grænsekontrol afpasset, så den fungerer gnidningsfrit mellem eksempelvis Danmark og Tyskland, den lille stump jord, hvor vi er landfast til Europa, hvorimod hr. Helge Adam Møller åbenbart mener, at hele vejen ned igennem Europa fra nord til syd, det meget, meget store areal, er det helt naturligt, at man har en god grænsekontrol, der virkelig kan fungere og sikre, at der ikke kan komme kriminelle ind udefra?

Det må være konsekvensen af, at de ydre grænser i Schengen efter hr. Helge Adam Møllers opfattelse er så sikre, at vi ikke får kriminalitet – ekstra kriminalitet – ind i Schengenområdet.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Den sidste halvdel af spørgsmålet forstod jeg ikke.

Den første halvdel: Nej, jeg mener ikke, at det var forkert, hvad jeg beskrev. Det kan da godt ske, at køen ikke når helt op til Haderslev, men kun 10 km syd for; det er jo også stadig væk langt, og hvis ikke man skal vente 6 timer, så er det måske kun 4 timer, for selvfølgelig afpasses kontrollen også lidt efter risikoen.

Men generelt gælder jo, og det ved vi jo alle sammen i denne sal, at hvis man er en ydre grænse, så vil den grænsekontrol, der skal laves på denne ydre grænse til resten af Europa, som er medlem af Schengen, blive langt, langt mere omfattende end den kontrol, vi havde ved grænserne for 3 år, 4 år eller 5 år siden, før vi tiltrådte Schengen.

Så kan vi diskutere, om den vil blive ti gange så omfattende eller fem gange så omfattende. Det tør jeg ikke give et bud på, men den vil blive langt, langt mere omfattende.

Til fru Elisabeth Arnold, der var sådan lidt bange eller nervøs, når jeg kiggede ud i fremtiden: Jamen jeg ved bare, at på mange områder som f.eks. på miljøområdet arbejder vi tættere sammen, på trafikområdet, forsvarsområdet – og selvfølgelig gør vi det da også med hensyn til det politimæssige samarbejde om 20 år, ellers ville der da være et eller andet galt med os. Hvorfor skulle vi ikke det?

Det er jo det, der skaber et tættere samarbejde mellem befolkningerne til gavn for os alle sammen, og det vil vi da også gøre på det område. Jeg har ikke fantasi til at forestille mig andet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er glad for, at hr. Helge Adam Møller alligevel anerkender, at det er en risikovurdering, man foretager, også i forhold til ydre tilrejsende, altså folk uden for Schengenområdet, der rejser ind i Schengenområdet, med henblik på, hvad det er for en kontrol, man laver. Det kan forhåbentlig være med til at dæmpe den forvirring, der måtte være opstået efter hr. Helge Adam

Møllers tidligere indlæg, som gav udtryk for, at hvis vi trådte ud af Schengensamarbejdet og genindførte grænsekontrol, så ville det give nogle katastrofale følger i forhold til det praktiske mellem Danmark og Tyskland.

Det er ikke sandt, og det ved hr. Helge Adam Møller godt. Og derfor er det forkert at bruge Folketingets talerstol til at udsprede sådan nogle vildledende citater.

Med hensyn til den anden ting omkring det med Østeuropa må det være hr. Helge Adam Møller bekendt, at det virker lidt besynderligt, når man siger, at den lille plet jord mellem Danmark og Tyskland er det håbløst at have en effektiv grænsekontrol af. Det er gammeldags. Det er noget, man ikke skal have mere, har hr. Helge Adam Møllers parti tidligere argumenteret for. Men i den store del af arealet, der er hele vejen ned gennem Europa, mellem EU-landene og ikke-EU-lande, kan man sagtens have en effektiv grænsekontrol.

Det, der er pointen her, er bare, at enten kan grænsekontrol virke, eller også kan grænsekontrol ikke virke, og tror man på grænsekontrol som et værn i forhold til de ydre grænser, så tror man selvfølgelig også på grænsekontrol som et brugbart redskab i forhold til grænsen mellem Danmark og Tyskland.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når jeg var lidt bekymret over det, hr. Helge Adam Møller sagde om fremtiden og den eventuelle udvikling, så er det jo netop, fordi vi på politiområdet har et forbehold fra Danmarks side i forbindelse med EU-samarbejdet, men også har en formentlig vel fast forankret opfattelse i befolkningen af, at politiet er nationalt. Og vi skal ikke have et overnationalt politikorps, et unionspoliti, eller hvad man nu ellers kan finde på af skræmmebilleder.

Og når hr. Helge Adam Møller så sammenligner med miljøsamarbejdet, hvor man netop har et overnationalt samarbejde, så vil jeg bare gerne have bekræftet, at det ikke er det, hr. Helge Adam Møller mener. Jeg mener ikke, vi skal have et overnationalt politi, men at vi skal fastholde og udvikle det mellemstatslige politisamarbejde, vi har i øjeblikket.

Jeg håber, det var det, hr. Helge Adam Møller mente, og ikke det andet, som kunne opfattes af nogen som et skræmmebillede.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror da, at det er helt utænkeligt, at der nogen sinde er nogen i dette Folketing eller i befolkningen, der vil opfatte noget af det, som jeg fredelig mand siger, som skræmmebilleder.

Nej, det kan man vist ikke forestille sig.

Nej, det var bestemt ikke et skræmmebillede. Og jeg havde jo et langt afsnit i min tale, der netop sagde, at vi selvfølgelig skulle fastholde det nationale politi, i hvert fald her i Danmark. Jeg ved jo ikke, hvad man gør i Slovenien eller Grækenland. Det er selvfølgelig deres sag.

Jeg tror, vi er helt enige. Så det er der ingen problemer i.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: At jeg havde beskrevet, det havde fået katastrofale følger? Næh, jeg mener ikke, at det er katastrofale følger, at man skal vente 4, 5 eller 6 timer. Det er ikke katastrofalt, men det er højst ubehageligt. Og de, der bor i nærheden af grænsen og tit skal over og også skal vente, vil også føle det. Men det er da ikke katastrofalt for landet. Det har jeg heller ikke sagt. Men det er højst ubehageligt, og det er upraktisk.

Jeg anerkender da selvfølgelig, at hvis man lavede grænsekontrol ved alle grænser i hele Europa og stillede masser af politi op og tjekkede alle, kunne det da godt ske, at vi kunne standse et par enkelte forbrydere. Men hvad var det for et samfund, vi kom til at leve i? Det var da fint nok for 100 år siden, hvor man sådan en gang hvert tiende år passerede en grænse, og hvor det var en stor tur, hvis man skulle over til Sverige. Der var for øvrigt ikke grænsekontrol, da jeg første gang passerede for mange år siden.

Men hvis vi hver eneste gang i dag ved hver eneste europæisk grænse med det samarbejde, vi har, og den turisme, den eksport, det erhvervssamarbejde, og hvor mange danskere rejser udenlands 20 eller 25 gange om året, hvis alle skulle gennemgå en grænsekontrol som i gamle dage, nej.

Derfor var jeg glad for, at Norden gik i spidsen for 50 år siden, og at vi i resten af Europa har afskaffet noget, der ikke tager hensyn til borgerne. Det synes jeg er fint og godt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er tankevækkende, at en, der påstår at være konservativ, kan sige »gamle dage« om noget, der skete for 2 år siden. Altså det er det, vi er ude i. Det, at man afskaffede den fysiske græn-

sekontrol for 2 år siden, får nu hr. Helge Adam Møller til at sige »noget så gammeldags som grænsekontrol i Europa«. Jamen ak og ve.

Det der med at skulle stå og vente kan vi gøre nede på apoteket, hvor man skal trække et nummer, og så kan man ellers stå og vente en time på at komme til. Det hører jeg ikke hr. Helge Adam Møller sige en masse ting om. Når vi skal i betalingsanlæg ned igennem Europa, fordi vi kommer kørende og der bliver stadig flere betalingsveje, så kan man risikere at holde dér i en kø og vente for at komme til at betale. Det hører jeg ikke så meget om.

Men hvis man skal vise sit pas og vise, at man har lovligt ærinde i et andet land og bevæge sig fra et land til et andet i et Europa, hvor vi ved, der er utrolig mange illegale indvandrere, og der er lande, der har opereret inden for deres arbejdsmarkedstanker med, at de ved, at der er et illegalt arbejdsmarked, dér ville det være katastrofalt, kan jeg forstå, eller dog noget, der ligner, hvis man har kontrol med, hvem der bevæger sig fra det ene land til det andet.

Vi taler jo ikke her om ventetider i timevis. Vi taler om ventetider, der måske kan være at sammenligne med ventetiden på apoteket eller ved et betalingsanlæg.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu lover jeg i hvert fald mig selv, at nu går jeg ikke op mere her.

Vi er så fundamentalt uenige. Det er jo fair nok. Det er derfor, vi har et parlament. Jeg mener ikke, at det er rigtigt, hvad hr. Thulesen Dahl siger. Og når hr. Thulesen Dahl bebrejder mig, at jeg ikke har snakket noget som helst om 2 timers ventetid på apoteker, så er det, fordi jeg ikke vil smides ned fra talerstolen af formanden for at snakke om noget, som ikke har med emnet at gøre. Vi snakker om europæisk politisamarbejde og Schengen. Så det er jo sådan set lige meget, hvad ventetiden er på et apotek i Holstebro eller Struer. For øvrigt er den aldrig over 2 minutter nede i Næstved. Men det er jo også noget, der hører under det private. Så det virker effektivt.

Men jeg er altså fuldstændig uenig. Jeg synes, at den ordning, vi har haft i Norden i 50 år, er rigtig. Den har resten af Europa lært af. Og vi vil være det eneste land i Europa, stort set, bortset fra nogle få ude meget fjernt, som indførte den. Det kunne jo godt tænkes indimellem, at vi danskere også kunne lære en lille smule af hollænderne og tyskere og svenskere og islændinge og

nordmænd og finner og luxembourgere. De har alle sammen indført det, og de er glade og tilfredse med det, og det er 80 pct. eller 90 pct. af den danske befolkning også.

O.k., hr. Thulesen Dahl er ikke, hr. Per Dalggaard er ikke, fint nok. Vi er uenige.

Formanden:

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Justitsministeren gjorde rede for de mange forskellige typer af internationalt politisamarbejde, der eksisterer på nuværende tidspunkt. Og hun lagde jo heller ikke skjul på, at de eksisterende politisamarbejder, der allerede er, jo sagtens kan gå hen og opstå andre steder som ad hoc-samarbejde. Det, der jo er vigtigt for den type af samarbejde, er, at der er en demokratisk kontrol, at vi rent faktisk ved, hvad det er for typer af samarbejde, der opstår.

Kl. 11.10

Vi har, som fru Elisabeth Arnold beskrev, en form for parlamentarisk kontrol af Europol. Dels får både Europaudvalget og Retsudvalget løbende redegørelser for, hvordan samarbejdet eksisterer, dels får Europa-Parlamentet også en årlig redegørelse.

Vi så gerne i SF, at man måske tog fat i det forslag, som belgierne er kommet med, nemlig at man lavede en eller anden form for nationalt samarbejde, at de nationale parlamenter i et samarbejde med Europa-Parlamentet fik højere grad af styr på, hvad der foregår i det europæiske politisamarbejde.

Derudover så vi også gerne, også for at imødekomme det, som bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech var inde på, nemlig hvordan vi kan sikre retssikkerheden i de forskellige typer af politisamarbejde, hvordan vi kan sikre retssikkerheden for de folk, der eventuelt måtte blive sigtet, at vi – men det bliver jo nok på privat plan – kunne udvikle samarbejdet mellem de forskellige forsvarsadvokater rundt omkring i de europæiske lande.

Ministeren redegjorde så også for bl.a. Østersøområdet task force, hvor vi jo har fået meget gode erfaringer. Men det korte af det lange er, at vi jo heller ikke, når det drejer sig om den type af task force, har demokratisk kontrol. Jeg ser derfor frem til de årlige redegørelser, som vi får omkring politisamarbejdet.

Det, som fru Elisabeth Arnold også var inde på i sin begrundelse for forespørgslen, det, der

fik os alle op af stolen, var jo den sådan lidt overraskende viden, vi fik omkring Interpol i forbindelse med Sakajevsagen.

Det kom jo frem undervejs, at i den Interpol-fax, som man modtog i rigspolitichefens afdeling, den første fax, man fik, var Sakajevs navn stavet forkert, fødselsdatoen var forkert, faderens navn var forkert. Det betyder jo i virkeligheden, at identifikationen af den pågældende mand var meget, meget usikker.

Berlingske Tidende kunne så den 7. december 2002 også nøje redegøre for den sådan lidt besynderlige måde, man i virkeligheden kunne komme ind i dette efterforskningsøgesystem i Interpol på. Jeg citerer fra Berlingske Tidende:

»Men spørgsmålet er, om Interpol er så upolitisk, som det giver sig ud for at være. Ude i verden finder man adskillige mennesker, som er efterlyst i Øst, men betragtes som helte i Vest. Og de er rasende over, at Interpol er blevet et instrument i hænderne på repressive regimer, der vil af med deres modstandere. Som en af dem siger: »Vi venter kun på, hvornår Saddam Hussein efterlyser Bush gennem Interpol.«

Og det viser jo, at der er et stort behov for at sikre, hvad det rent faktisk er, der sker, når en person bliver eftersøgt i Interpol-systemet.

Jeg fortolker derfor det forslag til vedtagelse, som vi nu om en lille times tid stemmer om, sådan, at det forslag vil føre til for det første, at ministeren kommer med redegørelser for, i hvilket omfang man rent faktisk vil lægge det her Interpolsamarbejde til grund for dansk politisamarbejde. Og så det meget centrale og det, som vi i SF lægger meget vægt på: Hvordan ministeren via Rigspolitichefens mand i Interpol, via Interpol-kontoret her i Danmark og i samarbejde med de øvrige Interpolkontorer skal sikre, at der kommer en demokratisk kontrol med Interpol, sikre, at de forskellige 182 lande, der er med, hvor ikke alle lande har sådan en fundamental, demokratisk opfattelse af verden, har sikker kontrol med politiet.

Hvordan kan vi sikre, at man ikke anvender Interpol til noget, som strider mod Interpols artikel, hvoraf det tydeligt fremgår, at organisationen ikke må beskæftige sig med opgaver af politisk, militær, religiøs eller racebegrundet karakter?

Vi ser frem til de årlige redegørelser, vi får.

Line Barfod (EL):

Det har været lidt mærkeligt at sidde og lytte til debatten og det skønmaleri, der har fundet sted

af Europol og Schengen. Det stemmer simpelt hen ikke med den virkelighed, som vi hører, når vi snakker med folk, der prøver at bevæge sig rundt i Europa.

Den virkelighed, vi hører om, er en virkelighed, hvor Schengen har betydet, at der er mindre fri bevægelighed, end der var før. Som har betydet, at folk, der gerne vil demonstrere mod magthaverne, ikke får lov til at rejse frit. Derfor kan vi simpelt hen ikke godkende den beskrivelse, der har været, og det er også grunden til, at vi ikke er medforslagsstillere på det forslag, der ligger til vedtagelse fra de fleste af de øvrige partier. For ministerens redegørelse var et skønmaleri.

Kl. 11.15

På samme måde, som vi i spørgetiden i går diskuterede ministerens besvarelse omkring den irakiske hærchef, at der dér kun var beskrevet en lille del af virkeligheden, og at det derfor simpelt hen var vildledende, så mener vi heller ikke, at man her kan sige, at der er tale om et retvisende billede af, hvordan virkeligheden ser ud i forhold til Europol og Schengen. Derfor kan vi ikke være med til at støtte, at man tager ministerens redegørelse til efterretning.

De øvrige punkter om, at vi skal have øget demokratisk kontrol og skal have en årlig redegørelse osv., støtter vi selvfølgelig, og derfor vil vi ikke stemme imod vedtagelsen, men vi vil altså heller ikke stemme for, vi vil undlade at stemme.

Den virkelighed, der er i forhold til politisamarbejder, i forhold til Schengen, så vi bl.a. komme til udtryk i forbindelse med den optrævelse, der nu er af italiensk politis opførsel i Genova, hvor det er kommet frem, at italiensk politi har lavet fingerede beviser, selv plantet molotovcocktails på en skole for at kunne få lov til at storme den og gennemtæve demonstranter osv.

Vi mener, der er mange oplysninger, der flyder frit rundt i Europa, om politisk aktive, uden at der er nogen ordentlig kontrol med, hvad det er for nogle oplysninger.

Vi har oplevet, også imellem de nordiske lande, at folk ikke har fået lov til at rejse ind og deltage i demonstrationer. Vi mener, at der i høj grad er behov for langt mere demokratisk kontrol, også i forbindelse med de mange oplysninger, der bliver udvekslet mellem politimyndighederne.

Så bliver det sagt, at der ikke er nogen grænsekontrol. Jeg tror, at hvis man spurgte de mange bornholmere, der jævnlig skal igennem Sveri-

ge for at komme til resten af Danmark, vil de sige, at de bliver udsat for ganske meget grænsekontrol. Det er sådan set noget af det, vi prøver at diskutere med svenskerne, at der burde være mindre grænsekontrol.

Så skal jeg sige i forhold til Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse, at Enhedslisten, som jeg også har givet udtryk for, er imod Schengen, vi ønsker at få nedlagt Schengen. Omvendt mener vi, det er meget vigtigt, at man kan rejse frit, og derfor så vi gerne et system, som der tidligere har været imellem de nordiske lande. Følgelig mener vi stadig, at der skal være noget grænsekontrol og kontrol i forhold til giftige stoffer, i forhold til veterinærkontrol osv.

Vi mener faktisk, det vil være muligt at lave et system, hvor man kan rejse frit, uden at det fører til mere kontrol, uden at det fører til mere politi, som vi har set det med Schengen, for Schengen gør, at der er langt mere kontrol, end man havde tidligere.

Vi mener, at det lovforslag, vi behandler i Folketinget i øjeblikket om udvidelse af Schengen, tydeligt viser, at man overhovedet ikke sikrer en demokratisk kontrol. Der er fremsat et forslag om, at politi på tværs af grænserne skal kunne overvåge ikkemandstænkte personer, uden at der i bemærkningerne er anført noget som helst om hvorfor og i hvilke tilfælde. Det kommer så under udvalgsarbejdet, men det er altså et eksempel på, at man bare tror, at vi skal udvide politisamarbejdet hele tiden, uden at man tager sig tid til at diskutere grundigt, hvor det egentlig er, vi vil hen, og hvordan vi sikrer, at vi ikke får en politistat, at vi ikke bare for at bekæmpe de onde fuldstændig undergraver de demokratiske rettigheder.

Så godt at få noget mere debat om demokratisk kontrol, men vi kan altså ikke acceptere det skønmaleri, der er lagt op til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det er jo præcis det, der er det vigtige i denne her debat, det er den demokratiske kontrol. Derfor forstår jeg ikke fru Line Barfods protester mod eller kritik af det forslag, der ligger til udvidelse af Schengensamarbejdet i øjeblikket.

Det er fair nok, at fru Line Barfod er uenig i indholdet, men den demokratiske kontrol består netop i, at vi behandler en udvidelse af de gældende regler i Folketinget, en grundig udvalgsbehandling, debatter i Folketinget, alle de mekanismer, som jo gør, at sidder der et flertal her i

Folketinget og støtter den ændring, bliver den vedtaget, og hvis et flertal forkaster den, bliver den ikke vedtaget.

Det er jo bl.a. deri den demokratiske kontrol består; det er jo netop, at man ved alle ændringer i de bestående regler tjekker, om der nu også er flertal i de forskellige parlamenter for det samarbejde, som er et mellemstatsligt samarbejde, og hvor det er demokratiske lande, der deltager, i modsætning til Interpol, hvor der jo er masser af lande, som hverken har demokrati, retsstat eller noget som helst andet, hvor man altså slet ikke har nogen kontrol med reglerne. Så er det her dog et eksempel på, at den demokratiske kontrol fungerer.

Jeg går ikke ud fra, at fru Line Barfod forestiller sig, at vi skal sidde her i Folketinget og kontrollere, hver eneste gang der er en repræsentant fra et udenlandsk politi, der skal krydse grænsen med 10 km ...

Formanden:

Ja tak.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil spørge fru Line Barfod, hvordan hun forholder sig til det forslag til vedtagelse, Dansk Folkeparti har fremsat.

Så kan jeg samtidig informere om, at vi undlader at stemme til det forslag, som fru Elisabeth Arnold har fremsat, og det skyldes selvfølgelig, at vi har fremsat vores eget forslag. Den årlige redegørelse, der fremgår af det, er sådan set en udmærket ting, men vi undlader at stemme til det forslag, der er fremsat af fru Elisabeth Arnold m.fl.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først til hr. Per Dalgaard: Jeg skal beklage, at jeg ikke fik sagt det tydeligt nok før. Vi går ind for at nedlægge Schengen, men vi mener ikke, at der skal oprettes en ny fuldstændig grænsekontrol. Vi mener, man skal have mulighed for at bevæge sig frit, og derfor kan vi ikke stemme for Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse.

Til fru Elisabeth Arnold: Selvfølgelig skal Folketinget ikke godkende, hver gang der er en politimand, der skal krydse en grænse, eller hver gang der skal udveksles oplysninger. Men for os at se består demokratisk kontrol altså ikke i, at

parlamenterne laver en gummistempling af en udvidelse af et politisamarbejde, uden at der er en kontrol med, hvordan det politisamarbejde reelt bliver udført, uden at det er afgjort, hvor man klager henne.

Alle de her mange politifolk, der arbejder på tværs af grænserne, arbejder i Multi-Task Force osv., hvor klager man? Efter hvilke regler skal det foregå? Alle de oplysninger, der flyder frit rundt mellem politimyndighederne i de forskellige lande, hvor er den demokratiske kontrol med det? Hvor er borgernes mulighed for at tjekke, hvad det er for nogle oplysninger, og få fjernet forkerte oplysninger?

I Danmark har vi en rimelig veludviklet kontrol. Man kan diskutere, om den er helt god nok, det gør vi i forbindelse med Tilst-sagen og andet, men der er en rimelig veludviklet kontrol. Men omkring alt det, der foregår på EU-plan, er der ikke den samme kontrol og den samme bevågenhed og den samme demokratiske debat, som der er i forhold til Danmark og de øvrige nordiske lande.

Når vi ser eksempler som det i Italien på, hvordan italiensk politi opfører sig, er det altså ikke særlig betryggende, at det ligger til grund. Vi mangler at få svar på, hvad det betød for de italienske statsborgere, der blev arresteret her under topmødet i København med henvisning til, at man skulle udveksle oplysninger med italiensk politi. Hvad var det for oplysninger, man eventuelt havde fået fra italiensk politi, og kan man overhovedet fæste nogen lid til det? Vi mangler at få hele den del af det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må stærkt anholde, at fru Line Barfod kalder Folketingets behandling af Schengenlovgivningen for gummistempling. Det er der altså ikke tale om.

Vi har gennem mange år haft nogle særdeles grundige behandlinger af Schengenreglerne her i Folketingssalen ved utallige debatter bl.a. rejst af Enhedslisten, og det skal de sandelig have tak for. Men vi har haft masser af debatter om Euro-polsamarbejdet, og vi har haft meget grundig gennemgang af reglerne både i Retsudvalget og i Folketingets Europaudvalg. Så jeg kan simpelt hen ikke acceptere, at Enhedslisten kalder det gummistempling, når vi har demokratisk kontrol af det europæiske politisamarbejde her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når der bliver fremsat et lovforslag om øget bemyndigelse til politiet og ikke kun dansk politi, men også udenlandsk politi, uden en eneste begrundelse for, at man ønsker en sådan udvidet bemyndigelse, er det altså svært at se andet, end at der fra Justitsministeriets side og regeringens side bliver lagt op til, at Folketinget skal fungere som gummistempel. Hvis man fra regeringens side mente, at der skulle være en reel debat, ville man da komme med en enkelt begrundelse for, at det var nødvendigt.

Så er jeg enig i, at selvfølgelig foregår der en udvalgsbehandling, men det, at der er en udvalgsbehandling, er altså ikke det samme som, at vi så også får den demokratiske kontrol. For den demokratiske kontrol består ikke kun i, at vi vedtager at give politiet nogle bemyndigelser. Der skal altså også, når politiet har fået de bemyndigelser, være en kontrol med, hvordan de så bruger de bemyndigelser. Det er især den kontrol, der mangler, og den mangler bl.a., fordi politikerne ikke går ind og behandler udvidede bemyndigelser omkring Europol og Schengen på samme måde, som man gør, når det er udvidede bemyndigelser til det nationale politi.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu skal jeg jo ikke stå her og forsvare regeringens fremsættelse af lovforslag eller noget som helst andet, men jeg vil bare sige, at det da er Folketingets pligt, når man bliver stillet over for et lovforslag fra en minister, at gå i dybden med arbejdet, stille spørgsmål i udvalget, tage nogle seriøse debatter om det. Det er jo deri, den demokratiske kontrol ligger. Det er vores ansvar, og det skal vi da tage alvorligt. Det er da vores opgave som parlamentarikere at sørge for, at der er et grundigt arbejde, før man stemmer om et lovforslag.

Hvad angår den parlamentariske kontrol efterfølgende, er det da også vores pligt at drage den ansvarlige minister til ansvar, og deraf følger det bl.a. at rejse forespørgselsdebatter, og det betyder også at tage ministeren i samråd i udvalget og sørge for, at ministeren bliver holdt op på sit ansvar, når først loven er vedtaget og skal træde i kraft og gennemføres i praksis.

Kl. 11.25

Så jeg kan ikke se andet, end at det er Folketinget, der skal tage det ansvar alvorligt og gen-

nemføre det i praksis, og det har vi alle muligheder for.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig med fru Elisabeth Arnold i, at det er Folketingets pligt at gøre det. Det, jeg er bekymret for, er, hvorvidt Folketinget gør det, for det har der ikke været meget der har tydet på hidtil.

Jeg vil sige, at når regeringen mener at kunne slippe af sted med et fremsatte et forslag, hvor der ikke er én eneste begrundelse for forslaget, så er det altså udtryk for, at man forventer, at det kan man slippe af sted med. Så er der heldigvis nogle, der siger noget til det, men nu må vi se, om det ikke bare bliver vedtaget uændret.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at vi jo kan rejse forespørgsler og stille spørgsmål til den ansvarlige minister og kalde ministeren i samråd. Men hvem er den ansvarlige minister? Hvis vi er utilfredse med nogle af de oplysninger, der flyder rundt i Schengensystemet, hvis vi f.eks. er utilfredse med, at statsborgere ikke får lov til at rejse fra Rostock, når de vil op at demonstrere i København, hvad er det så for en ansvarlig minister, vi skal stille til ansvar?

Hvis det er Rostock, er det jo en tysk minister. Når det er danske statsborgere, der ikke får lov til at rejse til Island, er det den islandske minister. Hvordan skal vi stille den minister til ansvar, hvis ikke vi er med til at lave nogle konkrete regler, der sikrer, at der er den kontrol med det, der foregår, og sikrer nogle meget snævre rammer for, hvad der kan foretages?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Et enkelt spørgsmål og en kommentar til fru Line Barfod i forbindelse med det lovforslag, der tidligere var til behandling, og som nu også bliver relateret til arbejdet her i forbindelse med dette forslag.

Det er jo sådan, at det forslag, der blev lagt frem om, at man også kunne observere ikkemistetænkte på dansk grund, var baseret på behandling i hele EU-systemet, hvor justitsministerkredsen og andre har mødtes. Det har været i Europaudvalget her forinden, og der var bl.a. i bemærkningerne til dette lovforslag anført, at en række lande, jeg mener, at det var Spanien, Frankrig plus et enkelt, Belgien, tror jeg, det var, der var inde i billedet, som havde haft konkrete problemer med det her.

Ud over det lå der jo i behandlingen her i Folketinget så oplagte eksempler på, at det selvfølgelig kunne være nødvendigt. F.eks. ved placering af narkotika på en lastvogn, hvor chaufføren er aldeles uvidende om, at det er blevet placeret dér, skulle man så ikke have lov til at observere et sådant lastvognstog ind i Danmark med henblik på opklaring af en alvorlig narko-forbrydelse?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Hvis man mener, at en grundig behandling i Europaudvalget er nok til, at der har været demokratisk kontrol, hvorfor skal vi så overhovedet have debatten i Folketingssalen om den meget, meget store del af vores lovgivning, som i forvejen er godkendt i Europaudvalget?

Når vi har den demokratiske debat her, er det jo også for at give folk, der ikke sidder i Europaudvalget, alle de mange, der skal anvende lovgivningen og leve med den bagefter, mulighed for at blande sig.

Når Politimesterforeningen f.eks. stiller spørgsmål om, hvad begrundelsen er for, at vi overhovedet skal have denne udvidede ret for politiet til at overskride grænser, når de vil observere ikkemistænkte, så er det udtryk for, at Politimesterforeningen ikke har været involveret før godkendelsen i Europaudvalget.

Så derfor kan man altså ikke bruge Europaudvalget som begrundelse for, at vi ikke skal vide, hvad baggrunden er for de lovforslag, der bliver fremsat til debat i Folketinget, og som jo også gerne skulle give andre mulighed for at blande sig i debatten, fordi vi ikke ved alt om alting.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Ja, ganske kort. Det, der lå i mine bemærkninger, var, at når vi har et sådant lovforslag omkring observation, som udenlandske politimyndigheder foretager her i landet, så ligger der forud for det en politisk drøftelse i vores Europaudvalg her i Folketinget, hvor der har været lejlighed til at stille spørgsmål til det i forbindelse med mandatgivning osv. Der ligger en orientering i Retsudvalget om de sager, som behandles i EU-sammenhæng; der har også været anledning til at rejse spørgsmål.

Det er jo ikke et lovforslag, der kommer dumpende ned fra himlen, det har jo været behandlet i adskillige måneder i adskillige sammen-

hænge, hvor der er demokratiske muligheder: Europaudvalget, Retsudvalget, i EU-sammenhænge, ministermøder osv. Så der har været ganske mange behandlinger til belysning af det. Derfor kommer forslaget frem. Og jeg synes, det er berettiget, at vi får nogle eksempler, hvad vi også har fået lovning på, men på den anden side har man jo også lov til selv at tænke sig til nogle eksempler, som er så oplagte, at der uden tvivl skal åbnes mulighed for det i et lovforslag.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu skal vi ikke gentage hele debatten, vi havde forleden, om forslaget om udvidede beføjelser i Schengen og til politiet. Men når der gentagne gange er diskuteret lovkvalitet, så handler det jo om, at der skal være en mulighed for en offentlig debat og mulighed for at inddrage de synspunkter, høringsberettigede organisationer osv. har. Det kommer først, når lovforslaget ligger der. Det kommer altså ikke under den lukkede behandling, der er i Europaudvalget, Retsudvalget osv. Så mangler der altså stadig den del af det, der hedder: Hvordan kontrollerer vi, hvordan de beføjelser bliver brugt?

Der er givet utrolig udvidede beføjelser, både til politiet og til den opbygning, der nu sker af Eurojust, altså anklagemyndigheden, i forhold til fingeraftryk, i forhold til de registre, der er, osv., uden at der er nogen ordentlig kontrol af det, der foregår.

Så kan man placere ansvaret, hvor man nu vil, men der er ingen tvivl om, at det i sidste ende er Folketingets politikere og parlamentarikere i de øvrige lande, der har ansvaret for, at der ikke er den ordentlige kontrol.

Derfor er det, vi siger, at vi mener, der skal være den kontrol. Det skønsmaleri, der er blevet fremvist i dag, vil vi ikke acceptere, for vi mener, det er forkert i forhold til den virkelighed, vi møder. Den kontrol fungerer ikke. Der er blevet mindre mulighed for at rejse rundt i Europa, end der var før.

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil godt sige tak til forespørgerne for denne forespørgselsdebat, ikke mindst fordi den ligesom giver anledning til, at vi kan få gennemført en vedtagelse, som først og fremmest kan sikre, at ministeren årligt afleverer en redegørelse, som så kan give anledning til yderligere debat og dermed fremme den demokratiske kontrol

med det internationale politisamarbejde. Det synes vi fra Kristeligt Folkepartis side er vigtigt at vi gør.

Det internationale politisamarbejde er jo i hastig udvikling. Det skyldes jo først og fremmest, at den grænseoverskridende kriminalitet også udvikler sig hastigt – desværre. Det gælder både i forhold til narkokriminalitet, handel med kvinder, sågar også rockerkriminalitet, for at nævne nogle af de kriminalitetsformer, som i høj grad gør det påkrævet med et internationalt politisamarbejde, et samarbejde, hvor forskellige landes politi hjælper hinanden med oplysninger ved at åbne registrene, men selvfølgelig åbne dem på en sådan måde, at det sker i overensstemmelse med national lovgivning. Vi skal heller ikke fra dansk side udlevere oplysninger i strid med det, der er gældende lov i Danmark.

Ministeren var i sin besvarelse af forespørgslen inde på det stærke samarbejde, der ikke mindst har været på nordisk plan. Det synes jeg er et godt og rigtigt historisk perspektiv at få ind over en sådan debat, også fordi vi jo har haft utrolig gode erfaringer med netop det samarbejde, ikke bare i forhold til kriminalitetsbekæmpelse i landene på tværs af grænserne, men også i forhold til, at et internationalt politisamarbejde altså også består i, at man kan hjælpe egne statsborgere, som har brug for hjælp i forskellige situationer rundtomkring – ikke bare i Norden, men også i dag i verden.

Derfor er det også helt påkrævet, at vi i dag ikke bare samarbejder med de nordiske lande, for så vidt angår politi, men at vi gør det i en bredere international sammenhæng, både via Interpol og i EU-sammenhæng og via Europol, som det har været omtalt i dag.

Jeg er enig med de ordførere, der har peget på, at når vi taler om Europol, har vi dér et samarbejde, som er omgærdet af demokratisk kontrol. Det samme gør sig ikke gældende i forhold til Interpolsamarbejdet.

Det er jo specielt i de samarbejdsrelationer, hvor man må sige, at tingene ikke kommer til behandling på samme måde, som f.eks. en Schengenafale eller Europolsamarbejdet gør, at det er vigtigt at sætte ind fra Danmarks og andre landes side i forhold til at sikre en øget demokratisk kontrol.

Jeg synes, det er vigtigt at fastslå, at uanset at det internationale samarbejde er helt nødvendigt i forhold til at sikre en effektiv kriminalitetsbekæmpelse på en række områder, så er det internationale politisamarbejde ene og alene at

betragte som en støtte til det politiarbejde, vi skal yde nationalt, og at de opgaver, som skal løses i forhold til almindeligt politimæssigt arbejde, er og bliver i Danmark som dansk politis opgave.

Det er klart, at det arbejde ikke kan lykkes, uden at der samarbejdes internationalt. På den baggrund er vi altså ganske godt tilfreds med, at debatten i dag kan munde ud i en fælles vedtagelse, som vi også fra Kristeligt Folkepartis side er medforslagsstillere til.

Vi kan – ligesom andre partier – også tage justitsministerens besvarelse af forespørgslen til efterretning. Vi ser i øvrigt frem til, at der i de kommende år vil komme tilsvarende redegørelser sådan mere pr. automatik. Og så kan vi jo overveje, om det skal give anledning til yderligere debatter i Folketinget.

Kl. 11.35

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil også gerne indlede med at takke for en, synes jeg, rigtig god debat og endnu en gang takke fru Elisabeth Arnold og fru Anne Baastrup for at have givet os denne mulighed for at udveksle synspunkter. Og ikke kun det, jeg synes faktisk, at jeg godt vil fremhæve, at vi i meget høj grad også har en fuldstændig politisk enighed om de helt generelle retningslinjer, som må være fundamentet for det videre arbejde og den videre udvikling på dette punkt.

Det er klart, at når vi ser på det internationale politisamarbejde, så mener jeg at kunne konkludere, også af dagens debat, at det hviler på det helt fundamentale princip, at ansvaret for den politimæssige indsats i de enkelte lande altså hører til de nationale politimyndigheder, også selv om de arbejder meget tæt med myndighederne i andre lande, og at det samarbejde naturligvis foregår inden for rammerne af den nationale lovgivning.

Det er det, vi føler os trygge ved. Det er det, vi kender. Og jeg tror, at det er meget vigtigt at få slået fast, at det også er nogle af de grundlæggende principper for den måde, samarbejdet skal videreudvikles på.

Fru Elisabeth Arnold havde ligesom fru Anne Baastrup en del konkrete spørgsmål, der mest gik på Interpolsamarbejdet og hele rammen for Interpol. Dem vil jeg gøre lidt ud af at besvare, fordi jeg synes, det er lidt væsentligt. Det er jo et af de områder, som vi – jeg tror, det var fru Elisabeth Arnold, der sagde det – ikke har brugt så meget tid på at diskutere her i salen.

Interpolsamarbejdet er jo et mellemstatsligt samarbejde, altså et samarbejde mellem regeringerne. Og derfor er synspunktet naturligvis også det, at i det omfang, der skal være en demokratisk kontrol – og det er jeg enig i at der skal være, også med den type mellemstatsligt samarbejde – så har Folketinget jo her absolut en mulighed for at gå ind og kontrollere processen og også følge hele udviklingen ganske nøje.

Interpol mødes én gang om året til en generalforsamling. Det var i oktober sidste år i Yaoundé i Cameroun. Der diskuterede man og vedtog et budget, man valgte eksekutivkomiteen, og derudover diskuterede man modernisering af kommunikationsnetværket. Med andre ord var der tale om en teknisk diskussion.

Derudover nedsatte man en arbejdsgruppe, der skal se på, om der skal laves nogle vedtægter og regler for Interpol – og jeg tror, at det var noget af det, fru Anne Baastrup var inde på – og om de skal erstattes af en konvention på længere sigt. Den arbejdsgruppe er nu nedsat, og man kan sige, at via den redegørelse, der nu skal tilgå Folketinget hvert år, kan man så også følge, hvad der kommer til at ske på det område. Det var noget af det, jeg hørte fru Anne Baastrup efterlyse.

Næste generalforsamling er i Spanien næste efterår. Og der foreligger altså referat på internettet af generalforsamlingen. Men jeg vil meget gerne allerede nu tilkendegive, at såvel referater som årsberetninger naturligvis vil tilgå Retsudvalget. Normalt er det sådan, at der på generalforsamlingen deltager repræsentanter for de nationale politimyndigheder. Det er også rigspolitichefen, der betaler det danske bidrag til det.

Jeg vil også godt understrege, for at det ikke sådan ligesom får lov at svæve i luften, at det, man jo diskuterer, meget er teknik. Der er ikke tale om lovgivningsinitiativer. Det er jo først og fremmest et kommunikationsnetværk.

Det får mig så også til at sige – jeg tror, det var fru Elisabeth Arnold, der var inde på det – at der er mange oplysninger i forbindelse med Interpolsamarbejdet. Rigspolitichefen har meddelt, at man i 2002 modtog 10.400 internationale efterlysninger, det vil altså nogenlunde sige et snit på 30 om dagen. Det er jo et ganske stort antal. Og som fru Anne Baastrup har været inde på, er de oplysninger, der tilgår, nok sådan af svingende kvalitet. Det er også noget af det, som Sakajevsagen lærte os. Derfor tror jeg også, at det er rigtigt, at vi overvåger det her område nøje, herunder også afventer og ser, hvad arbejdsgrup-

pen kommer frem til med hensyn til, om der skal ske en konventionsregulering af det her område. Det er jeg meget indstillet på naturligvis skal gøre sig gældende.

Kl. 11.40

Derudover var der jo i dag en ganske stor diskussion omkring Schengensamarbejdet. Jeg føler sådan set ikke anledning til at genoplive den diskussion, udover at jeg blot vil præcisere, at det naturligvis vil have ret drastiske konsekvenser for Danmark, såfremt man ønsker at træde ud af Schengensamarbejdet. Men jeg mener, at det nok allerede er temmelig godt berørt af mange af de indlæg, der har været i dag.

Jeg er i hvert fald meget glad for debatten, vi har haft, og jeg mener at kunne konkludere, at jeg ud over en orientering om den generelle kriminalitetsudvikling i hvert fald i min redegørelse årligt vil forsøge at lægge vægt på ikke mindst at give Folketinget så mange informationer som muligt om udviklingen i Interpolsamarbejdet, fordi jeg her har hørt, at der er et bredt ønske om at blive bedre orienteret.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret og i øvrigt også gerne takke for deltagerne i debatten. Jeg synes, vi har fået kastet nogle gode emner ind i debatten, og i hvert fald er det oplagt, som justitsministeren sagde, at der er bred enighed om de generelle retningslinjer. Selv de partier, der ikke kan tilslutte sig vedtagelsen her, er jo også enige i, at politisamarbejde over grænserne er nødvendigt. Alle har også udtrykt stor opslutning om nødvendigheden af øget demokratisk kontrol, både den demokratiske kontrol, vi har med det europæiske samarbejde, og så sandelig også på det område, som justitsministeren berørte her til sidst, med Interpol, hvor der jo i øjeblikket ikke er nogen demokratisk kontrol, i hvert fald sådan som vi ser det.

Jeg synes, det er interessant at se, at der er gang i udviklingen på Interpolområdet, hvor man nu har arbejdet med en måske kommende konvention. Jeg synes også, det bliver interessant at se de næste år, når vi får de årlige beretninger, som også skal omfatte Interpol, om der er gang i udviklingen mod et mere formaliseret eller mere regelbundet samarbejde, så vi ikke får disse horder af anmeldelser hver eneste dag,

hvoraf nogle kommer fra stater, som man ved selv ikke har nogen som helst form for retsstatsforhold.

Man må også kunne sige, at når vi nu ved, at dansk politi gør det så godt i udlandet i de ad hoc-udstationeringer, der er, og de regionale samarbejder, der er, kunne jeg også godt forestille mig, at vi fra dansk side kunne påvirke Interpolsamarbejdet gennem den forhåbentlig kommende konvention, der kommer, så vi bliver mere trygge ved Interpolsamarbejdet og måske får mere effektivitet ud af Interpolsamarbejdet og derved får den kriminalitetsbekæmpelse ud af det, som vi jo også gerne skulle have. Det er jo det, der er formålet med det hele.

Jeg siger tak for en god debat og ser frem til, at forslaget bliver vedtaget med et stort flertal.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til vedtagelse nr. V 43 af Elisabeth Arnold (RV), Birthe Rønn Hornbech (V), Per Kaa-lund (S), Helge Adam Møller (KF), Anne Baastrup (SF) og Jann Sjursen (KRF) (*se side 3917*) vedtoges med 85 stemmer (V, S, KF, SF, RV og KRF); 16 (DF og EL) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 44 af Per Dalgaard (DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 94: Forslag til lov om forbud mod omskæring af kvinder.

Af Pia Kristensen (DF) m.fl.
(Fremsat 19/11 2002).

Sammen med denne sag foretoges:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 35:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af strafbarhed i forbindelse med omskæring af kvinder og piger i udlandet.

Af Jette Bergeholz Bautrup (S) og Karen Jespersen (S).

(Fremsat 15/11 2002).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Lovforslaget og beslutningsforslaget, som vi behandler her i dag, vedrører forbud mod kvindeligt omskæring og navnlig muligheden for at kunne straffe her i landet i tilfælde, hvor indgrebet foretages i et land, hvor kvindeligt omskæring ikke er strafbart.

Lad mig begynde med endnu en gang at slå fast, at det er regeringens klare opfattelse, at problemerne vedrørende omskæring af kvinder må tages meget alvorligt. Omskæring af piger og unge kvinder er et særdeles alvorligt indgreb, som vi på det kraftigste må tage afstand fra.

Kl. 11.45

Det er også derfor, jeg har tilkendegivet, at jeg i dette folketingsår vil tage initiativ til en lovændring, der gør det muligt at straffe omskæring af kvinder, uanset hvor forbrydelsen begås. Det har jeg orienteret Retsudvalget om i et brev af 12. november 2002. I overensstemmelse hermed har jeg udarbejdet et lovudkast, der blev sendt til høring hos en bred kreds af myndigheder og organisationer den 18. december 2002. Lovudkastet blev samtidig sendt til Retsudvalget til orientering.

Jeg tror, at vi alle kan være enige om at sikre kvaliteten i vores lovgivning, og at høring er en vigtig forudsætning for lov kvalitet. Samtidig med høringen er lovudkastet forelagt for Justitsministeriets jurisdiktionsudvalg for at sikre, at lovudkastet kan blive vurderet i lyset af den generelle og den principielle gennemgang af straffelovens regler om strafmyndighed, som udvalget skal foretage.

Med den fremgangsmåde, som jeg har valgt, og som jeg mener er den rigtige, når det drejer sig om så vigtig en sag som kvindeligt omskæring, vil et lovforslag kunne fremsættes senest i første halvdel af marts måned. Og jeg håber naturligvis, at Folketinget og Retsudvalget vil